

τήν ώρα να μιλήση στον πατέρα της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'
ΓΑΜΠΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑ

Το περασμένο βράδυ, ο πατέρας της Φωτοΐλας βρέθηκε στην ταβέρνα του Μουρέλα με την παρέα του: δυο—τρεις απόστρατους του 'Ολλοστσιαίου, τον 'Αργύρη τον ψαρά (που τώρα στά γεράματα του δεν έβγαανε πειά με τη βάρκα του στ' άνοιχτά, μόνο φάρανε μουνγγρά και χταπόδια γύρω στα μονοράγια), κ' έναν τυροκόμο που είχε ρθει από το χωριό, τ' 'Αναρί. 'Ο 'Αργύρης είχε φέρει μερικάς σουταές, που τις τηγάανε με φινό λάδι ο Μουρέλας. 'Ο τυροκόμος άνοιχτηκε στο τραπέζι της παρέας μα γυαλιστερή μιντζίθρα. Λουπόν, οι μεζέδες ήσαν άρεστικά και τους κατέβάζαν βρεγμένους με μπόλια ποτηράκια μπουζουά.

Στο τέταρτο ποτήρι, ο 'Αργύρης ευχήθηκε:
— Στην ύγεια σου, κομπιτάρε Γιάννη, κ' έναν καλό γαμπρό για τη θυγατέρα σου!...

— 'Αμην, Παναγία μου! απάντησε ο κύρ Γιάννης, σφουγγίζοντας το ψαρί μουνστάκι του.

— Καλωμελέτα κ' έρχεται! είπε ο τυροκόμος από τ' 'Αναρί, κλείνοντας πονηρά το μάτι στον 'Αργύρη τον ψαρά.

Την ίδια στιγμή, δυο άνθρωποι πρόβαλαν στην πόρτα της ταβέρνας. 'Ο ένας ήταν ο Λαυρέντης, ο ψάλτης του 'Αη Νικόλα: ο άλλος που τον συντροφεύε, ήταν ένας νεοφερμένος στον τόπο, κομπολόγιος, πενηντάρης, με σπαχιά ρούχα, φανταχτερή γραβάτα και χοντρή, χρυσή καδένα στο γιλέκο.

— Καλωστερούδια στην παρέα! έκοιδούνισε ο ψάλτης.

— Καλώς όρισσατε, απάντησαν οι άλλοι, κομπάστε να σας κεράσουμε, κύρ Λαυρέντη!

— Με την παρέα μου; ρώτησε ο Λαυρέντης.

— Και βέβαια με την παρέα σας, Τιμη μας.

Οι δυο νεοφερμένοι κοιτοζύγανταν, οι άλλοι τους ξεκιναν τόπο γύρω από τραπέζι, και κάθισαν.

— Παρδί, μα άκαδούλα, κιά... σέ θέλω! διάταξε ένας 'Ολλοστσιαίτης.

'Ο Λαυρέντης άρχισε τις συστάσεις:

— 'Ο φίλος μου από δω, κύριος Παναγιώτης Θεορασούλας, έμπαρευμένους. Έργαστηκε ένανό από είκοσι χρόνια στην 'Αμερική, Σεντεντρεκε από νέος, έκανε τα παραδάκια του και τώρα ήρθε με το καλό, γιατί πόρνεσε τον τόπο... 'Ε, πατριδα είν' αυτή, κωνιέται!...

Κι' ο Λαυρέντης του σύστησε την παρέα, έναν—ένα με τα άνοιακά τους... Γιάννη λιγούσιμη σωτή.

— Μοραίτης, κύριε Θεορασούλα; ρώτησε ο κύρ Γιάννης.

— Γιές, Πελοποννήσιος! απάντησε με πάλι ο Θεορασούλας. Δηλαδή, οι γονέοι μου ήταν Καλαματιανοί, μα εγώ γεννήθηκα στην Τριπολί!...

— 'Αμ τότε πατριώτες! είπε ο πατέρας της Φωτοΐλας, χιπιτώντας τον φιλικά στον άμο... Και λείπατε είκοσι χρόνια, έ; Χι, μα άλάεση ζωή στην Ξενιτιά. Μα είδατε κόσμο, πολιτείες, κωνιτά! 'Εμεις οι κωπεροί κολλήσαμε σάν παριέδια σέ τούτο το φτωχότοπο... Μου λένε για την 'Αμερική πώς...

— Παράδες, Γιάννη μου, δέκοψε φωνιαλάδινα ο ψάλτης, δολιάρια με νορά! Χρισάρι.

— 'Ε, όσο για χρισάρι, γέλασε ο 'Αμερικάνος, δείχνοντας τα χρυσά δόντια του, μόνο οι τεμπέληδες κ' οι άχαίρεντοι δεν τ' αποζώνε.

'Η άκαδούλα έκανε το γύρο της, τα ποτήρια γέμισαν με 'Αηγοργίτικο κωσάκι, μπουζουά. Τσουγγύρισαν, ήπαν.

— Στην ύγεια σου, κύριε Θεορασούλα! Καλώς μάς ήρθες! ευχήθηκε ο 'Αργύρης ο ψαράς. Και με μια καλή νόρη!

— 'Αμ θά βρεθί κ' η νόρη, έσυμπλήρωσε με βεβαιότητα ο Λαυρέντης. Πώς ήρθε στον τόπο μας μονός και δεν έγινε διπλός;

— 'Οσο για κορίτσια, άλλο τίποσε! μερακιά! είπε ο Βασίλης ο Μενεούτσος.

Κι' έτσι η κωνιέντα γλίσπησε στην άποκατάσταση των κωνιτσιών: Δύσκολο πράμα σήμερα. Οι γαμπροί ζητάνε προίκες, μετηριά, άμπελοχώραρα, σπίατα. Σπενάχωρη άμοος ή ζωή, κ' άλλοιμοιο σταύς γονιούς και π' άδέρφια που έχουνε τέτοια τσερόδια στην πλάτη τους...

— Μα άπάσο, παρατήρησε ο 'Αργύρης, βρισκοντα κάποτε και καλοί άνθρωποι, νοικοκυραίοι, που δέ ζητάνε νά χ'ι και...

— Σπάνιο αυτό, στέναξε ο πατέρας της Φωτοΐλας, λαχείο.

— Πιέ τ'ο κωσά σου, Γιάννη! είπε ο Λαυρέντης που καθότανε πλάγι σου, π'ε τ'ο κωσά σου και κωνιμά φράά π'ο λαχείο πέφτε σταύς καλούς χριστιανούς, τους θεοφοβούμενους.

('Ακολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

(Του J. R. LOWELL)

Έγώ 'μα ένας ζητιάνος στην πλάσι ο καϊμένος,
μ' έναν τορβά στον άμο γυρίζω κωρασιμένους
και τρέχω από τόπο σέ τόπο και ζητώ:
— Κάνετ' έλεημοσύνη, παιδιά, για τ'ο Χριστό!

'Από τη δύναμι σου που άσάλευτη άτοιμένει
κ' από την άμορηριά σου τη φιλύλοστολισμένη
δός μου λιγάκι, δός μου, παλιά βελανδιά.
Οι άνεμοι του κόσμου με λίσσα σάν με δέχνουν,
με χάρη τα κιαδιά μου έδω κ' εκεί να γέρονται,
μα άσάλευτες ή ρίζες σ'ατ' είδησι να παίρνουν
κ' άσάλευτο κορμί σου να έχω την καρδιά.

'Από τη δύναμι σου που στέκεται γερά
κ' άντέχει μέρα—νύχτα στούς ζόροντα τα νερά,
στις άγριες φουρτώρες, στ' άδιάκοπα χιπιτήματα,
δός μου λιγάκι, δός μου, ό βράχε από γρανίτη.
Ν' άντέχω στα μπουζούκια της τύχης κιά στα κίματα
και στις ζοιές τ'ο ψύμα σάν με δέχνουν,
δός μου λιγάκι, δός μου, ό βράχε από γρανίτη.

'Ατ' τη μελαγχολία που χίνιας στην κωλιάδα,
άτ' την άδιανάτη σου κ' ώραία προσανάδα,
δός μου λιγάκι, δός μου, ή λίπες μου σάν χίνια
να πέφτουν και να λιώνουν άμοος μιά σπύτα λιώνει.
Κάτασπρα σπιάσετ' μου τ'ο σήμα και τ'ο νού,
να γίνο άγγελουδι μα μέρα τ' ούρανού,
παρσπονιάριό μου έλάτι τού βουνού.

'Ατ' τ'ο μωροψορέμα σου, άτ' την πρελλή χαρά σου,
τη λάμη του άφρού σου, τ'ο δροσερά νερά σου,
δός μου λιγάκι, δός μου, κωρατάλλιο ρούα,
να πρέξη στην κωριά μου και τ'ο κιά δροσερό
με γέλια και τραγουδία τρελλής χαράς νερό,
που ή καρδιά μου τύχη από πάλιν κωρο
τήνε ποτίζει μόνο της λίπης τ'ο φερμάκι.

Για τήν καλή σας γνώμη ευχρηστώ, παιδιά!
Κονταίε να γεμίση αυτή ή φτωχή καρδιά
του έρημου ζητιάνου με τα καλά σας δώρα.
Θ' άρήσω γεά στους φίλους, γατι περνά ή ώρα.
'Αργά στο δρόμο βγάνα τον κόσμο να γυρίσω
κ' άτ' όλα τα καλιά του μεριδιό να ζητήσω.
'Ο ήλιος πρίν βουτήξει, πρίν σκουπιστεί τ'ο φός μου,
πρέπει να φτάσω πέρα στα πέρατα τού κόσμου.
Κωρημένο στα χρισάρα, καλό μου λουλουδάκι,
έγώ να σέ ξεχάσω, φτωχό μενεξεδάκι;

Δός μου λιγάκι, δός μου σάν για έλεημοσύνη
άτ' τη δεχί σου χάρη και πεποφοροσύνη,
κ' από τη μωριά σου όπου σέ φανερώνει
μέσ' στην ψυχή μου χόσε να μου τη δυναμώση.

Μετάφρ. Δ. ΣΤΑΗ

ΡΟΥΘ

(Του TH. HOOD)

Μέσα στα σάχνα κωρατώντας τ'ο στήθος φιλά,
μέσα στ' όλόχερο φώς τ' άγινό βουτηγμένη,
έμοιαζε κάποια τού ήλιου πιστιγ έρωμένη
που τούχε κλέψει χιλιάδες χιλιάδων φιλά.

Στά μάγουλά της τ'ε κώκελο τού φηνοκόρου
γούεμαζε, κ' άμοιο τ'ο μέτωπο έβαρε χρώμα,
σάν παταρόνια στ' όργό που φτυρώνει τ'ο χώμα
ήτανε μέσα σέ σάχνα μεστά και κωπιά.

Το μέτωπό της χαρδεύανε πλούσια μαλλιά
και τα ματόκλαδα πέφταν με κάποια ντροπή,
κούά ήταν π'ο μαύρα κανείς δεν μωροούσε να τή,
μόν' τών ματιών της π'ος κωρύναν τή άγια φωτιά.

—'Ωμορη κώρη, τής είπα, ο Θεός δεν τ'ο θέλει
έκει όπου σπέρνω έγώ, έού να μαζεύη.

'Ελα με μένα να βρής τη χαρά που γυρεύεις,
έλα να βρής τη χαρά στη μικρή μου φωλιά!...

Μετάφρ. ΜΑΝ. ΜΑΓΚΑΚΗ

ΓΝΩΜΙΚΑ

'Ο έρωτας στα 18 χρόνια εινε άληθινό άισθημα,
στα 30 εινε δόγμα χωρίς πίστι, στα 40 εινε συνήθεια
και στα 50 εινε άνοησία. (B. Ούγγω)

